

Инсаровъ спрѣ погледъ ѝ Елена. Сякашъ за прѣвъ-
пжтъ видѣ той гиздавата ѝ русокоса глава; снѣжно-
бѣлата ѝ шия, по която лежатъ спуснати кждрици на-
леко пухкава коса; равнитѣ ѝ рамѣнѣ съ своята топла
облина и пламенния ѝ погледъ, който се разискряше
при спомена за града, за неговия кипящъ животъ. Гле-
даше я, а мисълта му се носѣше къмъ оня животъ,
който ѝ бѣше чуждъ. Той искаше да ѝ каже нѣщо за
него, ала не отвари уста. Той мислѣше: дайте на ду-
шата тишина; оная дълбока необятна, безкрайна, свѣт-
ла тишина, която гали селото съ негсвитѣ китни гра-
дини: която дрѣме надъ скласили ниви: която грѣе въ
свѣтли лазури; която просиява срещу празникъ мир-
нитѣ селски гърди. Дайте ни тишината на мирния
трудъ, на предпраздничната вечеръ, която е облѣхната
отъ въздишкитѣ на цѣвналитѣ цвѣтя; отъ аромата на
покосено сѣно; отъ дѣха на току що насѣченитѣ су-
рови дърва, донесени отъ гората. Дайте ни мълча-
чанието на стихналото се следъ трудъ село. Въ тая
тишина — въ това мълчание расте душата: [въ нея чо-
вѣкъ се превъзмогва, приближава се къмъ Бога и се
чувствува частица отъ неговата мощъ. Въ нея човѣкъ
забелязва красивото движение на животнитѣ, просто-
тата на човѣшкитѣ обноси, величието на природата и
могществото на твореца Богъ.

Тя мълчеше и го гледаше замислена, като да от-
гадае мисълта му.

Тя бѣше изненадана отъ въпроса му.

— Защото ние се познаваме чрезъ книгитѣ, които
сме чели.

И може би за това се почувствувахме тъй близки
въ толкова кратко време, — отвърна тя.

— Сигуръ!

— Азъ намирамъ, че у васъ има толкова много
нѣщо, което ми напомня за онова, което съмъ срѣщала
изъ романитѣ и което е пълнѣло душата ми, че както